

רע"פ 3830/15 - אליהו בוזגלו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3830/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: אליהו בוזגלו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 29.4.2015 בע"פ 26571-02-15 שניתן על ידי כבוד השופטים: י' אלון - נשיא, י' צלקובניק וי' עדן

בשם המבקש: עו"ד אסנת בכר

בשם המשיבה: עו"ד יעל שרף

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (הנשיא י' אלון והשופטים י' צלקובניק וי' עדן) בע"פ 26571-02-15 מיום 29.4.2015, במסגרתו נדחה ערעור המבקש וכן ערעור המשיבה על הכרעתו וגזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע בת"ד 5266-01-12, לפיהם הורשע המערער בעבירות של נהיגה בלי רישיון, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); נהיגה ללא רישיון רכב תקף, לפי סעיף 2 לפקודה; נהיגה ללא פוליסת ביטוח, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; נהיגה בקלות ראש אשר גרמה לתאונה בה נגרמה חבלה לאדם, לפי סעיף 62(2) יחד עם סעיף 38(2)

לפקודה; נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) יחד עם סעיף 64ב(א)(3) וסעיף 64ב(א)(2) לפקודה; מעבר על פני מדרכה או שולי הדרך, לפי תקנה 38(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות); שימוש ברכב ללא רשות, לפי סעיף 413ג לחוק העונשין, התשל"ז-1970 (להלן: החוק); והפקרה לאחר פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודה כנוסחה החדשה החל מיום 9.11.2012. כן, הוטל על המבקש עונש של תשעה חודשי מאסר בפועל; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שש שנים; שמונה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירה של הפקרה לאחר תאונה, לפי סעיף 64 לפקודה, עבירה של נהיגה בזמן פסילה או עבירה לפי סעיף 413ג לחוק; התחייבות כספית על סך של 3,000 ש"ח למשך שנתיים, מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור על העבירות המנויות במאסר על תנאי וכן עבירות של נהיגה בשכרות או תחת השפעה של משקאות משכרים; וקנס בסך של 2,000 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתו.

רקע והליכים קודמים

כתב האישום

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות בהן הורשע כאמור לעיל. על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.4.2011, בסמוך לשעה 00:15, המבקש נהג באופנוע על מדרכה שסומנה להולכי רגל באילת, כאשר אין ברשותו, ומעולם לא היה, רישיון נהיגה תקף לנהיגת רכב מסוג כל שהוא, ומבלי שיש ברשותו רישיון רכב תקף ופוליסת ביטוח בת תוקף. זאת ועוד, האופנוע נלקח ללא רשות מבעליו, והמבקש נהג בעודו שיכור כשבגופו אלכוהול בריכוז של 88 מ"ג ב-100 מ"ל דם וגם חומצת חשיש.

3. עוד על פי עובדות כתב האישום, במועד האמור, המבקש פגע בהולך הרגל אביחי שמול (להלן: המתלונן), אשר צעד אותה עת עם חבריו על המדרכה בכיוון הנגדי. כתוצאה מכך, המתלונן נפל על המדרכה ונגרמה לו חבלה בגופו. אז, המבקש הרים את האופנוע שהיה מוטל על המדרכה וצעק לעבר המתלונן: "איך הוא הולך" או מילים הדומות לכך. לאחר מכן המבקש ברח מהמקום עם האופנוע מבלי להזעיק עזרה, ובהמשך נטש את האופנוע ליד מבנה הרבנות באילת. המתלונן בינתיים הועבר לקבלת טיפול רפואי בבית חולים באמצעות אמבולנס שזומן למקום. כמו כן, המתלונן נזקק לטיפול רפואי גם בשלב מאוחר יותר, בשל פציעה בפניו.

הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה

4. ביום 29.1.2014 הרשיע בית משפט השלום לתעבורה את המבקש, לאחר שהוא הודה בכלל העבירות שיוחסו לו, למעט בגרימת החבלה למתלונן ובעבירת ההפקרה. תחילה דחה בית המשפט את טענת המבקש המקדמית כי אין בסמכותו לדון בעבירת שימוש ברכב ללא רשות, שכן, סמכות זו נתונה לו לפי סעיף 413ג לחוק. בהמשך קבע בית המשפט, בהתבסס על עדויות המתלונן וחבריו ועל אישור רפואי שניתן לאחר הטיפול, כי למתלונן נגרמו פגיעות אבריות שטחיות במצח שמאל ובגפיים התחתונות, המקיימות את יסוד "הפגיעה".

5. בית משפט השלום לתעבורה סקר את עדויות המעורבים, ואלו הם עיקרי הדברים: המתלונן העיד כי נפל ולא יכול היה לזוז כאשר המבקש צעק עליו במקביל והלך מיד לאחר מכן; חברו הצטרף לגרסה זו והוסיף כי בעוד המבקש התחיל ללכת לאחר האירוע, הוא קרא לו שיחזור ויחכה, ואז הודיע למשטרה על התאונה; עדת ראיה אף היא ציינה כי הבחינה במבקש נתקע במתלונן שנפל ואז צעק עליו. כן היא הבחינה כי המתלונן נשאר על הרצפה המום. לבסוף היא ציינה כי נהג מונית שעבר במקום הספיק לרשום את מספר האופנוע ונתן לה אותו לאחר שדיווח עליו למשטרה; לסיום נבחנה עדותו של המבקש, אשר לא זכר כלל את פרטי המקרה, למעט את העובדה שהוא נפל עם האופנוע. זאת ועוד, המבקש הודה כי שיקר לשוטרים בבית החולים כאשר סיפר שנפגע כשנפל מאופניים. עדויותיו בהודעתו השנייה, בבית המשפט ובמהלך חקירתו הנגדית העלו גרסאות שונות. בית המשפט קבע כי תמוה איך סובל המבקש מחוסר זיכרון לגבי

פרטי התאונה עצמה אבל הוא זוכר מה עשה לאחר מכן. עוד נקבע, כי המבקש לא עמד על תוצאות התאונה, לא הזעיק כוחות הצלה ולא עשה מה שנדרש מנהג על פי החוק.

6. בית משפט השלום ציין כי בית משפט זה קבע כי תכליתה של עבירת ההפקרה הורחבה, ומלבד יעודה להבטיח כי תינתן עזרה מיידית בעת הצורך, היא נועדה גם למנוע מנהג להתחמק מאחריותו ולהקל על יכולת הרשויות לאכוף את החוק. על כן קבע, כי מצופה מנהג בראש ובראשונה לעצור את רכבו לאחר תאונה ולקחת אחריות לאירוע בו היה מעורב, בין היתר באופן של הישארות במקום התאונה עד למיצוי ההליכים. על כל האמור, דחה בית המשפט את גרסאות המבקש וקבע כי הוכחו כל היסודות גם של העבירות בהן כפר המבקש.

גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה

7. בית משפט השלום לתעבורה ציין כי מדובר בריבוי עבירות ועל כן, לפי סעיף 40 לחוק, יש לקבוע להם מתחם עונש הולם "לאירוע כולו". בית המשפט קבע כי על אף רשימת העבירות החמורות בהן הורשע המבקש, ניכר כי המרכזיות והחמורה ביותר היא עבירת ההפקרה. כן נקבע, כי הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירה זו הוא ערך חיי האדם וקדושת הגוף והחיים. בית המשפט למד מהפסיקה כי עבירה זו טומנת בחובה מתחם ענישה שנע בין תשעה חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר. אשר ליתר העבירות, קבע בית המשפט כי בעבירה לנהיגה ללא רישיון המתחם נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל למשך מספר חודשים ואף שנה; בעבירת השכרות המתחם נע בין 24 חודשי פסילה בפועל לבין 36 חודשי פסילה, ומתחם רכיב המאסר נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בן שנה; ובעבירת גרימת תאונה וחבלה לאדם המתחם נע בין שלושה חודשי פסילה ועד חמש שנות פסילה, ומתחם רכיב המאסר נע בין לא מאסר ועד למאסר בן 18 חודשים במקרים של פגיעות גוף קשות. בשקלול תמהיל כלל העבירות שביצע המבקש, קבע בית המשפט כי מתחם הענישה צריך לעמוד על עונשים של לא פחות מששה חודשי מאסר ועד 40 חודשי מאסר, בעוד שמתחם רכיב הפסילה ינוע בין שלוש שנות פסילה ועד 10 שנים.

8. בבואו לקבוע את העונש בתוך המתחם, התייחס בית משפט השלום לתעבורה לכך שהמבקש לא לקח אחריות בעבירת ההפקרה; לא הביע סלידה מהתנהגותו החמורה ואף צעק לעבר המתלונן בעת האירוע שהוא לא יודע איך הוא הולך; לכך שהמבקש ביצע את העבירה כאשר מעולם לא החזיק ברישיון נהיגה ואף נטל את האופנוע ללא רשות, כל זאת בעודו שיכור ותחת השפעת סם; ולכמות העבירות החמורות עליהן עבר המבקש. כן התייחס בית המשפט לכך שלמבקש אין רישום פלילי ולממצאי תסקיר שירות מבחן שנערך בעניינו, בו נמצא כי המבקש בן 27 ועובד כמנהל משמרת בבית קפה. שירות המבחן התרשם כי המבקש מבין את חומרת מעשיו ומתחרט עליהם, אך הוא ממוקד יותר בפגיעה אשר נגרמה לו ומההשלכות האפשרויות של ההליכים המשפטיים כלפיו, ומתקשה לבחון את הנזק שגרם למתלונן. בית המשפט ציין לבסוף כי מרגע שעלה המבקש לנהוג ללא רישיון ובהיותו שיכור ולאחר שימוש בסמים, "הכתב היה על הקיר". במכלול כל השיקולים, לרבות התהליך החיובי שהחל לעבור המבקש, גזר בית משפט השלום לתעבורה את דינו של המבקש כאמור לעיל, בתקופת מאסר ברף הנמוך של המתחם לצד פסילה.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

9. הצדדים ערערו לבית המשפט המחוזי, המבקש הן על הרשעתו והן על חומרת עונשו, והמשיבה על קולת העונש. ביום 29.4.2015 דחה בית המשפט המחוזי את שני הערעורים. אשר להכרעת הדין, קבע בית המשפט כי זו מעוגנת בראיות שהובאו בפני הערכאה הדיונית. נקבע כי בהכרח קיים יסוד "החבלה" בסעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודה, משנמצא כי המתלונן סבל מכאבים בגפיים התחתונות ומאברזיות שטחיות במצח. בדבר יסוד העמידה על תוצאות התאונה, נקבע כי על אף שבית משפט השלום לתעבורה ציטט את הנוסח החדש והמתוקן של העבירה, מקום שהדין החל הוא הנוסח הקודם של העבירה לפני תיקון 101 לפקודה (אשר נכנס לתוקף ביום 9.11.2011), אין הבדל

בין החיקוקים ולכן היסוד מתקיים כפי שנקבע בבית משפט השלום לתעבורה. בית המשפט ציין כי המבקש לא רק שלא עצר אלא בעל כורחו, הוא עוד בחר לגעור במתלונן וללכת מן המקום. כן צוין, כי אין כל ראיה או בסיס לטענה שהמבקש עזב רק לאחר שנאמר לו כי הוזמן אמבולנס. בית המשפט חזר על משמעותה האופרטיבית של החובה לעמוד על תוצאות התאונה, וקבע כי כלל יסודות העבירה מתקיימים, גם בנוסחו הישן של סעיף העבירה. משכך נקבע, כי על אף שיש לדחות את הערעור על הכרעת הדין, יש לשנותה כך שחלף ההרשעה בסעיף 64א(ב) לפקודה כנוסחה לאחר תיקון 101, תבוא הרשעה בסעיף 64א(א) לפקודה כנוסחה עובר לתיקון זה.

10. אשר לגזר הדין, בית המשפט המחוזי חזר על נסיבות ביצוע העבירה החמורות וקבע כי בעיניו אין להקל עוד בענישה המתונה שהוטלה על המבקש. בית המשפט נתן דעתו לכך שגזר הדין ניתן בהתייחס לנוסח העבירה החדש, אך קבע כי הענישה שהוטלה עליו עדיין אינה סוטה מחומרת הענישה כפי שהייתה עובר לתיקון. על כן, גם בגזר דינו של המבקש לא התערב בית המשפט המחוזי.

הבקשה למתן רשות ערעור והתגובה לה

11. תחילה גורס המבקש כי אין זה ראוי שהשופט י' עדן ישב בדין בשלוש הערכאות בהן הוא נידון (הליך המעצר, בתיק העיקרי עד לשלב ההוכחות ובבית המשפט המחוזי). המבקש ציין כי השופט י' עדן פתח את הדין בערעור בציינו כי הוא השופט אשר ישב עד כה, אך המשיבה וגם המבקש עצמו השיבו כי אין להם התנגדות שהוא יהיה השופט שישמע את הערעור. המבקש מלין על כך שהוא לא ידע שהוא יהיה השופט אשר יכתוב את פסק הדין, ולכך הוא לא היה מסכים.

12. לגוף הבקשה, המבקש טוען כי המרת סעיף העבירה בו הוא הורשע, להרשעה בסעיף העבירה עובר לתיקון לפקודה, מחייבת הקלה בעונשו. שכן, לאחר תיקון 101 לפקודה החלה מגמה של החמרה בענישה, וזו אינה תואמת את הענישה שחלה על עבירות שבוצעו במועד הנוסח הקודם. כמו כן טוען המבקש, כי טעה בית המשפט המחוזי כאשר הסתמך על מקרים בעלי נסיבות חמורות יותר, ובכך חטא לעקרון אחידות הענישה.

13. עוד טוען המערער, כי מעיון שהוא ערך בפסיקה הוא לא מצא מקרה אחד בו הועמד אדם לדין והורשע בעבירת ההפקרה לפי סעיף 64א(א) עובר לתיקון הפקודה, כאשר תוצאת התאונה הייתה על פי התעודה הרפואית כה קלה. לשיטתו, היה מקום להרשיעו אך בסעיף 144 לתקנות התעבורה. שכן, משקיים ספק בהתמלאות יסודות עבירת ההפקרה, ומאחר שהחבלה הייתה קלה ביותר, יש להעדיף את הפירוש המקל עם הנאשם ולהאשימו בעבירה הקלה יותר. כן מוסיף המבקש, כי במקרים של חבלה קלה זוהי המדיניות של הפרקליטות להעמיד לדין על פי סעיף 144 לתקנות התעבורה, והוא מציין מספר מקרים כדוגמה. לשיטתו, העמידה על תוצאות התאונה, כפי שניתחו הערכאות הקודמות, מכוונת לעניין המטרות המשניות של עבירת ההפקרה (ולא לסיוע המידי), אשר עולות בקנה אחד עם התכליות של סעיף 144 לתקנות התעבורה.

14. זאת ועוד טוען המערער, כי הערכאות הקודמות הרחיבו בפרשנות המונח "עצר כדי לעמוד על תוצאות התאונה". המבקש מציין מקרים קשים יותר, בהם היו עצירות פחות ברורות מזו שהוא ביצע, אשר הוכרו כעונות על יסוד העצירה. המבקש מזכיר כי לפי סעיף 34כא לחוק יש להכריע את העניין על פי הפירוש המקל. המבקש מציין כי יש לזכור שהוא עצר, ראה את תוצאות התאונה, החליף דברים עם הנוכחים, ורק לאחר שהמתלונן התיישב - הוא עזב את המקום. על פי החוק, לא נדרש ממנו להזעיק עזרה.

15. טענה נוספת למבקש, כי שיקולי צדק והגינות מכניסים את בקשתו בגדר המקרים החריגים המצדיקים התערבות של בית משפט זה בשאלת חומרת העונש. לעמדת המבקש, ברף התחתון של כלל העבירות, למעט זו של ההפקרה, לא ניתן למצוא מאסר בפועל, ועל כן השתת תשעה חודשי מאסר בפועל מהווה עיוות דין. המבקש מציין מספר פסקי דין

לדוגמה בהם אושרה ענישה פחותה יותר, ללא מאסר כלל, לרבות ביטול עונשי מאסר בבתי המשפט המחוזיים.

16. המבקש מלין גם על כך שבית המשפט המחוזי נמנע מלהתייחס לטענות מהותיות שהוא העלה בנימוקי הערעור, ביניהן: הטענה בדבר סעיף 144 לתקנות התעבורה; טענותיו בעניין מחדלי החקירה – ראשית בכך שהוא לא נשאל כלל במהלך חקירתו אודות נסיבות עזיבתו את המקום. שנית בכך שהאנשים הנוספים שהיו מעורבים לא נחקרו כלל. ושלישית בכך שהודעתו בבית החולים נגבתה מבלי שהסבירו לו על זכותו להיוועצות וזכותו להימנע מהפללה עצמית; גרסתו אשר לשיטתו הייתה אמינה וכנה לאורך כל הדרך. המבקש סבור כי שגה בית משפט השלום לתעבורה עת התקשה להבין כיצד הוא איבד את הזיכרון מהאירוע. הוא מציין כי הוא היה מבוהל, ותחת השפעת חומרים היכולים לטשטש את הזיכרון. כן לשיטתו, ניתנה התייחסות פחותה להמלצת שירות המבחן, אם כי לעמדת המבקש קיימות בתסקיר קביעות סותרות ושגויות.

17. עוד טוען המבקש, כי הוא פיתח ציפייה כי יוטל עליו עונש בדרך של עבודות שירות, מאחר שבית משפט השלום נעתר לבקשת בא כוחו להפנות אותו שוב לממונה לקבת חוות דעת. המבקש מציין כי בית המשפט אמר כי אין בכך כדי לרמוז על התוצאה הסופית. ואולם, לשיטתו, השתת עונש מאסר בנסיבות אלה היא קשה, גם לנוכח הציפיות שהוא פיתח. לבסוף חוזר המבקש על נסיבות חייו הקשות כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן, ומציין כי יש מקום לבכר שיקולי שיקום בעניינו ולחרוג ממתחם הענישה.

18. במקביל לבקשה למתן רשות ערעור, הגיש המבקש בקשת עיכוב ביצוע. ביום 8.6.2015 קבעתי כי עונש המאסר שהוטל על המבקש יעוכב עד למתן החלטה אחרת וביקשתי את תגובת המשיבה.

19. לעמדת המשיבה, אין בטענות המבקש משום חשיבות כללית ועקרונית וכל טענותיו ממוקדות בעניינו הפרטני. אשר להרשעתו בעבירת ההפקרה על פי נוסחה לאחר תיקון הפקודה, טוענת המשיבה כי המבקש טען לכך רק במסגרת הערעור לבית המשפט המחוזי, ושם הוא קיבל מענה מספק. כן היא טוענת, כי כעת, בשלב הערעור השני, הוא טוען שהתיקון גם מצדיק הקלה בעונשו. המשיבה עומדת על רצף העבירות בו הורשע המבקש, וגורסת כי המבקש מלין על עניינים עובדתיים אשר הוכרעו בערכאה הדיונית.

דיון והכרעה

20. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982) (להלן: חניון חיפה)). בענייננו, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית שכזו והמבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" בהתאם להלכת חניון חיפה.

21. לגופם של דברים יצוין, כי אין ממש בטענת המבקש לעניין שבתו של השופט י' עדן לאורך כל ההליך. משהשופט עדן ציין זאת בפתח הדיון בערעור, והצדדים נתנו את הסכמתם לכך, הרי שמובן כי הוא יכתוב את חלקו בפסק הדין, ואין מקום לטענה כי המבקש "לא ידע שכך יהיה". מעבר לכך, בחירת השופט שיכתוב את פסק הדין אינה נתונה לבחירתם של מי מהצדדים.

22. אשר לטענת המבקש בעניין הרשעתו בעבירת ההפקרה ולא בעבירה לפי סעיף 144 לתקנות התעבורה, הרי שהרשעתו התבססה על סמך קביעות עובדתיות של המקרה הקונקרטי, ולא מצאתי כי אכן מדובר במקרה אשר אינו עונה על רכיבי עבירת ההפקרה. כמו כן, כידוע, ההחלטה על בחירת העבירות בגין יועמד נאשם לדין נתונה למדינה.

23. זאת ועוד, ככל שעולות למבקש טענות בדבר היותו תחת השפעת חומרים מטשטשים במועד האירוע, היכולים

להקהות את הזיכרון, אין לו אלא להלין על עצמו, ואין באמירות אלו לשמש לו כהגנה על כך שהוא לא מסוגל לתת עדות מדויקת.

24. יתרה מכך, כידוע, אין בחומרת העונש כדי להצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, אלא במקרים של סטייה משמעותית ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997)). לא מצאתי סטייה כלשהי, ודאי שלא קיצונית, בעונש שנגזר על המבקש. בית המשפט המחוזי היה ער להרשעת המבקש בנוסח העבירה החדש, אך עדיין מצא כי הענישה שהוטלה עליו אינה סוטה מחומרת הענישה שהייתה עובר לתיקון. לנוכח חומרת מעשי המבקש, אשר באים לידי ביטוי בשלל העבירות בהן הוא הורשע, סבורני כי עונש מאסר בן תשעה חודשים הוא אכן מוצדק וסביר. בית משפט השלום וכן בית המשפט המחוזי התייחסו מפורשות לכלל הנסיבות בעניינו של המבקש, לרבות המשקל שניתן לנסיבות לקולה. לא ניכר כי מדובר בסטייה משמעותית ממדיניות הענישה המצדיקה מתן רשות ערעור בגלגול שלישי, ולהפך, דומה כי הוטל על המערער עונש מקל וראוי בשל התהליך השיקומי שהוא החל (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997)).

25. לבסוף, אשר לטענת המבקש כי לא ניתן משקל מספק להמלצת שירות המבחן בעניינו, ראשית יצוין כי הוא בעצמו טוען לקיומן של סתירות ושגיאות בקביעותיו, ועל כן לא ברור כיצד הוא מבקש להסתמך עליו. מעבר לכך, הרי שידועה ההלכה כי תסקיר שירות המבחן, על אף הערכת מקצועיותו הרבה, מהווה המלצה בלבד ובית המשפט רשאי להפעיל את שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו (בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל (29.6.2005)). מסקנתו של בית המשפט המחוזי שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן מקובלת עלי. זהו הדין בעניין בחירתו שלא לאמץ את חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות, קל וחומר משהובהר למבקש כי הפנייתו לקבלת חוות הדעת אינה בגדר הבטחה.

26. אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית בזה.

על המבקש להתייבב לתחילת ריצוי עונשו בבית הסהר דקל ביום 21.7.2015 לא יאוחר מהשעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

ניתנה היום, כ"ב בתמוז התשע"ה (8.7.2015).

ש ו פ ט